

hederne mere. Det er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Helesen har udtalt heri Tinget, og som jeg tidligere selv har gjort mig til Talsmand for, at det kan ikke nytte, at man staar og beklager sig over Krigen og de frygtelige Ulykker, som den har afstedkommet. Det vilde blive meget frygteligere, hvis vi skulde have det samme indadtil, imellem de forskellige Samfundsklasser i de enkelte Lande. Derfor maa vi have Opmærksomheden henvendt paa at undgaa det, og jeg vil haabe, at ogsaa Arbejdsgiverne vil strække sig saa vidt som muligt, saa vidt, som man overhovedet kan gaa uden at komme til at skade Produktionen. Det forekommer mig, hvad ogsaa en enkelt Taler har været inde paa, at man ikke her i Landet i saa høj Grad som adskillige andre Steder fordyber sig i Spørgsmaalet og søger at komme til Bunds i, hvad der særlig er Aarsag til Spændingen mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne her i Landet, navnlig naar man sammenligner det med, hvor grundigt man er gaaet til Værks med disse Undersøgelser i Tyskland, og med, hvad man har foretaget sig i England. Baa de Arbejderne og Arbejdsgiverne maa tage alvorligt fat paa de Problemer, der ligger for. En enkelt Virksomhed — det er vistnok Schous Sæbefabrikker — har man indført, at Arbejderne faar Del i Overskuddet. Det kunde være interessant at faa noget nærmere Besked om, hvordan det er gaaet, og om man har været tilfreds paa begge Sider med Ordningen.

I min Ordførertale var jeg noget inde paa Spørgsmaalet om Forholdet mellem de unge og de ældre Arbejdere. Jeg fremhævede, at der her var noget galt. De unge havde alt for mange Penge til Raadighed i Sammenligning med Familieforsørgerne. Spørgsmaalet har siden været under Diskussion rundt omkring i den danske Presse. Efter at jeg havde holdt min Tale, fik jeg et Brev fra en Mand, der meddelte, at han var i Gang med at oprette en Spareforening i en jydsk Provinsby. Det er udmærket, at der oprettes saadanne Spareforeninger, men jeg tror ikke, at det vil batte noget. Dog vil jeg sige, at vore Tyendesporeforeninger efter min Mening, i alt Fald paa enkelte Egne, har bidraget til, at ikke saa ganske faa af de unge har faaet Øjnene op for, at det var af Betydning for dem at lægge noget til Side, til de blev ældre. Det, det kommer an paa, er, at man, naar man indser, at der er noget galt, søger at raade Bod derpaa med Midler, som kan

hjelpe. Der er der vanskelig nogen anden Vej at gaa end at tilbageholde en Del af Lønnen for de unge Arbejdere. Naturligvis slaar man øjeblikkelig denne Tanke ned ved at sige, at det er Tvangssparing, og naar Ordet Tvang fæstes dertil, reagerer man derimod. Men der er ikke Tale om nogen Tvang, der er Tale om at tilbageholde en Del af Lønnen til det Øjeblik, da Arbejderne har mest Brug derfor, naar de skal sætte Foden under eget Bord, Fagforeningerne maa interessere sig derfor, for hvis de ikke gør det, lader det sig vanskeligt praktisere. Jeg synes i det hele taget, at man mangler noget nyt indenfor Fagforeningsbevægelsen. Det er stadig dette: mere Løn og andet af den Slags, men nye Tanker mærker man ikke det fjerneste til. Naar man efterhaanden har opdaget, at der er noget galt her — og det er der faktisk —, burde man søge paa rationel Vis at raade Bod derpaa. Jeg nævnte Tyendesporeforeningerne, som jeg mener har gjort megen Gavn. Der er fremkommet Krav om Forhøjelse af Tilskuddet til dem. Jeg vil stille mig meget velvilligt deroverfor. De fortjener i noget højere Grad end hidtil at have Rigsdagens Opmærksomhed henvendt paa sig.

Jeg har slet ikke udtalt mig fordommende i Almindelighed om 8 Timers Arbejdsdagen; jeg har netop sagt, at den var meget berettiget i en hel Del Virksomheder. Men Fejlen var, at man vilde generalisere, at man vilde have 8 Timers Arbejdsdagen indført i alle Virksomheder uden Hensyn til Arbejdets Beskaffenhed. Her har den radikal-socialistiske Regering begaaet en stor Fejl. Af de Oplysninger, den højtærede Minister for offentlige Arbejder gav forleden, fik vi det Indtryk, at det i særlig Grad er den radikale Regering, der er Skyld i og har Ansvar for, at 8 Timers Arbejdsdagen er indført i Statsadministrationen paa den Maade, som skete, idet de ledende indenfor Administrationen, Generaldirektøerne for Statsbanerne og Postvæsenet, i Virkeligheden har foreslaaet en anden Ordning, hvorefter man netop ikke skulde ind paa en Generalisering, man skulde forlange 8 Timers intensivt Arbejde af dem, der var beskæftigede i Statsvirksomheder. Det er meget beklageligt, at man ikke har rettet sig efter Generaldirektøernes Forslag.

Det, jeg nævnte for om Forholdet mellem de unge og de ældre Arbejdere, gælder ogsaa for Tjenestemændene. Vi ser nu, at man i forskellige Organisationer begynder at interessere sig for, at der skal